

„Csak nézlek boldog szívvel, és nem győzlek nézni Téged,
Szóm és erőm mind oly kevés, hogy elmondhassa Néked:

Bár felfoghatna Tégedet az emberszív és ismeret,
Hogy megfejthesse titkod!”

(329. dicséret 4. vers)

Hálaadó Harangszó

2004. december 25. AZ ÁCSI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA V. évf. 3. szám

KARÁCSONY

Kedves Testvéreim!

A Karácsony Fény! Ennek a fénynek kell közénk jönnie,
és itt emberi szívünkben maradnia. A szép karácsony hoz
nekünk új álmokat. Kis szobáknak fényei mindennél
többet érnek. Karácsony, fenyőillat – álom, Megváltó
érkezik, te is, én is várom. Milyen szépen írja Ady
Endre:

„Harang csendül,
Ének zendül,
Messze zsong a hálaének.
Az én kedves kis falumban
Karácsonykor
Magába száll minden lélek.
Minden ember
Szeretettel
Borul földre imádkozni.
Az én kedves kis falumban
A Messiás
Boldogságot szokott hozni.

MEGINT ELTELT EGY ÉV

Az Istennek, a mi mennyei Atyánknak legyen hála az
égben, hogy segített bennünket az elmúlt esztendőben is.
Legyen hála és köszönet gyülekezetünk minden tagjának,
mindenkinek, aki segítette, hogy ilyen szép eredményt
érhessünk el. A tavalyi esztendőben, amikor
befejeződött, megoldódott a templom fűtése, még nem is
mertünk arra gondolni, hogy ilyen hirtelen ki tudjuk
cserélni templomunk padjait. Előtte sokat töprengtünk,

A templomba

*Hosszú sorban
Indulnak el ifjak, vének,
Az én kedves kis falumban
Hálát adnak
A magasság Istenének.*

Érezzük-e, tudjuk-e, hogy közeleg már a jó Emberfia, aki
nem tőlem és tőled kap életet? Néhány pásztornak, akik
sohasem öltek nyulat, nem hordoznak emberölő
szerszámot, megjelenik az angyal, és megjelenik a
csillag, és tele lesz dallal a decemberi hegyoldal. Csak rá
kell nézni a „Kisdedre”, és tudni fogjuk, hogy ő az.
Mert Ő az, akinek legtisztább a szeme, legerősebb a
karja, és szelíd arcáról ragyog vidámsága. Ő megmutatja
minden vándornak az utat, minden töprengőnek az
igazságot, minden haldoklónak az életet.
Boldog karácsonyt kívánok!

Molnár István
lelkipásztor

gondolkodtunk, foglalkoztunk a csere megoldásának
problémájával.. Azt is tudtuk, hogy az anyag ára és a
munkabér is minden évben emelkedik. Féltünk attól is,
hogy ha tovább várunk, a törvények változása miatt az
AFA-t sem tudjuk visszaigényelni. Sürgősen lépni
kellett. Végül is elhatározásunk meghozta gyümölcsét
mindannyiunk örömeire. Külön elismerés illeti meg
asztalos mesterünket, Keresztes Lászlót a jó és szép
munkáért. Tehát a most elmúló esztendő sem telik el

nyomtalanul gyülekezetünk környezetének javításában. Bár nagy anyagi megterhelést vállaltunk, de az eredményt látva mindannyian boldogok vagyunk. Közben felsóhajtok – míg írom ezeket a sorokat -:”Csak azt adná a mi Mennyei Atyánk, hogy e padok ülései hiánytalanul megtelnének nemcsak karácsony Szentestéjén, hanem vasárnaponként is. Most már télen sem fázunk a templomban, új padjaink vannak, szép fehérek a falak. De még a gyülekezeti teremben is felújítottuk a fűtést, így már ott is jó lesz a hőmérséklet az igénybevételek alkalmával. Legfontosabb feladat tehát egyháztagjaink lelki életével való foglalkozás, a gyülekezeti élet fejlődése, fejlesztése. Nem akarom soraimat hosszúra nyújtani, de annyit azért el kell mondanom, hogy eredményes esztendőzt zárunk. Itt köszönöm meg mindenkinek a segítségét, aki a közös cél érdekében segítséget nyújtott, akár imádságban, anyagiakban, szellemiekben vagy fizikai munkában; mikor mire volt nagyobb szükség. Köszönöm a temetőnkben végzett rendszeres tisztogatási munkát Testvéreimnek. Ez is olyan feladat, ami nem akkor látszik meg, ha elvégeztük, hanem ha elmaradna. De gondos önként vállalt munkával ez sohasem maradt el eddig. Köszönöm asszonytestvéreim sok áldozatos

DÉLUTÁNI BESZÉLGETÉS

Napjainkban annyira megváltozott az emberek élete, életmódja, sőt az életkörülmények is, hogy egy mai fiatal értetlenül állna, ha – mondjuk – 50 évvel ezelőttre visszamehetne. De az 50 évvel ezelőtt élők sem tudnák, mi tévők legyenek, ha egyszerre a mai korba lehetne őket hozni. Azért kerestem fel özv. Vitáris Dánielnét, Juliska nénit, hogy abból a régebbi korból idézzünk fel néhány emléket az akkori református fiatalok egyházi életéből. Azonban hárman beszélgethettünk, mert délutáni látogatóként ott tartózkodott özv. Vitáris Zsigmondné, Irma néni is.

Hamar megállapítottuk, hogy az ő lánykorukban mások voltak a templomba járás szokásai is. Sőt, az egy református keresztyén életforma volt. Akkor mi – mondták mindketten – vasárnaponként és más ünnepeken is délelőtt, délután templomba mentünk szüleinkkel együtt. Nagyon-nagyon ritkán fordult elő, hogy valaki egyszer is hiányzott. Istentiszteletek alatt tele volt a templomunk hívőkkel. Igen, igen – bizonygatták -, így neveltek minket, de ezt láttuk másoktól is. Persze akkor az iskolában minden évfolyamon, tanórán is foglalkoztak a hitélettel, osztályozás szempontjából éppen olyan volt a számonkérés, mint más tantárgyból.

De nem csak tanórán volt hitélet, mert minden reggel háromnegyed nyolc órakor a templomban kezdtük a napot. Éneklés – bibliaolvasás – imádság – éneklés után mehettünk az osztályunkba. Természetes volt, hogy az

segítségét, hiszen több alkalommal vettek részt a feladatokból: vendégek fogadásában a szeretetvendégségünkön, takarításban, éppen mikor mire volt szükség. Köszönetet mondok nőtestvéreimnek, akik az úrasztalára év közben rendszeresen virágot hoztak. Köszönet mindenkinek, akik nem feledkeztek el arról sem, hogy az Úrvacsorához kenyeret és bort adományozzanak. Külön köszönöm Zsuzsikának (Balogh Istvánnénak) áldozatkész, szorgalmas és rugalmas munkáját, amit a gyülekezetünkért végez. Külön kell megköszönnöm Soós Béla presbiter társam nagy felelősséggel és pontossággal hosszú évekig végzett pénztárosi munkáját, amiről egészségi okból mondott le. A Presbitérium megbízásából Ódor Béla presbiter társam vett át ezt a feladatot, aminek végzéséhez jó erőt, egészséget kívánok

Befejezésül engedjétek meg Testvéreim, hogy hadd kívánjak mindannyitoknak Istentől megáldott békés, boldog, szeretetben meghitt KARÁCSONYI ÜNNEPEKET, és hitben erős, eredményekben, jó egészségekben boldog ÚJ ÉVET!:

**Sebestyén Miklós
gondnok**

áhítatra késés nélkül érkeztünk. De nem csak gyerekek voltak ott, megjelentek szép számmal felnőttek is. Néha még keresztelezés is történt reggel. Ugyanis az volt a szép szokás, hogy az édesanya – ha felkelt a gyermekszülés után ágyából – első útja a templomba vezetett. Ha a felkelés napja nem vasárnapra esett, hétköznapi reggel történt a keresztelezés.

De – emlékeznek vissza – a mi gyermekkorunkban sem volt az, amiről nagymamáinktól hallottunk. Ugyanis régebben hajnali öt és este nyolc órakor is harangoztak. Akkor a hajnali harangszót templomi áhítat követte. Ma már hihetetlennek tűnhet, de akkor az volt a szokás, hogy ha éppen kenyérsütés napja jött, az asszonyok templomba indulás előtt végeztek a kenyérdagasztással azért, hogy mire hazajönnek, és a kemencét befűtik, lehessen sütni a megkelt tésztát.

A fiatalokkal akkor is tovább foglalkoztak, ha már kimaradtak az iskolából. Működött leány- és legényegylet, meg két énekkar is: egy női és egy férfi. A férfiak temetések alkalmával rendszeresen énekeltek a rektor vezetésével, a nők pedig többnyire esküvőkön. Hetenként összejöttünk a színjátszó körben is, ebben lányok, legények egyaránt szerepeltek. Már nem is tudom milyen címek fordultak elő, de a Gyurkovics lányok és a Légy jó mindhalálig című színműveket biztosan előadtuk. Ezen kívül voltak monológok, ének és táncszámok is. A kész színműveket nyilvános előadáson láthatták az érdeklődők, a belépődíjak az egyház

bevételeit gyarapították. A szereplők között – mint megtudtam – Juliska néni volt a legfiatalabb és legalacsonyabb. Azért, hogy magasabbnak lássák, a csoport fényképezésekor téglára állították.

A foglalkozásokat a lelkipásztor, segédlelkész, a rektor és tanítók vezették. Tartottak Biblia ismereti versenyeket is bibliaköri foglalkozásokat is az előbbieken kívül. Örömmel és nem kis büszkeséggel hallgattam – amit egyöntetűen állítottak -, hogy a tudáspróbákön leggyakrabban Németh Julianna nagynéném adta meg a helyes választ.

Farsangi szezonban az egyház felekezeti bált rendezett. Ezen csak a meghívottak vehettek részt. A kulturált viselkedés természetes volt, rendbontás soha nem fordulhatott elő.

Az emlékezet itt-ott már megkopott, ezért nem sikerült pontosan meghatározni, hogy mennyi időn át – talán advent idején – a lelkészne vezetésével a rászorulóknak részére naponta ebédet főztek az asszonyok adományozott, illetve szükség esetén vásárolt alapanyagból. De máskor a nagytiszteletű asszony főzni is tanította az asszonyokat a parókián, ugyanis akkor még nem volt általános a szakácskönyv a háztartásokban.

MEGKÉRDEZTÉK TŐLEM:

Véleményem szerint szabad-e az Egyháznak politizálni?

Megítélésem szerint az Egyháznak kell, szabad politizálni. Egyet nem szabad: valamelyik párt politikájában politizálni. A gyülekezetekben eltérő pártokhoz tartozók lehetnek együtt, senkit sem szabad megsérteni. A keresztyén embernek Istenre kell bíznia az ítékezést.

Vannak pártok, melyeknek a zászlójukra írt jelszavuk

LELKÉSZBEIKTATÁS

Gyülekezetünk 25-30 tagja vett részt Nagyigmádon a református templomban lelkészbeiktatáson november 20-án. A zsúfolásig megtelt templomban d.e. 10 órakor kezdődő istentiszteleten a szolgálatot dr. Márkus Mihály püspök végezte. Ezt követően iktatta be tisztségébe az új lelkipásztort Zsoldos Gábor esperes úr. Megható jelenet következett. A tatai egyházkerület 20-25 palástos lelkésze megáldotta egy-egy igeszakasszal Sugár Tamás újonnan beiktatott lelkészt. Ezt köszöntők követték: a testvéri egyházak, a helyi polgármester asszony

Az után azt is megtudom, hogy akkoriban az esküvőket nem szombaton tartották. A lelkész is kérte, hogy hét közepén legyenek, mert így a mulatozó násznép hét végére kialudta a fáradságát, nem lett álmos a vasárnapi istentiszteleten.

Sokat változott azóta minden, állapítjuk meg. Közös emlékezőnk a régebbi temetésekre. Akkor a sírásást és behantolást az elhunyt férfirokonai, barátai, szomszédai, jó ismerősei végezték. Juliska néni férje, Dani bácsi jelentős résztvevője volt ezeknek a gyászos alkalmaknak. A legtöbb esetben ő és a szemben lakó Farkas Viktor bognármester ásták a sírgödör aljának oldalában az u.n. pandalt (oldalüreget). Temetéskor pedig ők csúszatták abba a koporsót. Ma már ez a gyakorlat is megszűnt, nem közösségi, hanem vállalkozói feladat lett. Természetesen nem csak közösségünkben, hanem országszerte.

Emlékezés közben mosolygóssá váltak az arcok, egy órára megfellelkeztek a fájós derékról, sajgó végtagokról. Visszaálmodtuk azokat az időket, amelyekben hitünk kibontakozott, megerősödött; és most már támaszt, vigasztalást nyerünk belőle, amire bizony igen nagy szükségünk van.

Héregi Kálmán
kántor

közelebb áll a mi keresztyén törekvéseinkhez, ezektől nem zárkozunk el. Amelyik párt ezzel ellentétes törekvést hirdet, azzal nem azonosulhatunk. Hitünk és lelkiismeretünk alapján kell megállapítanunk, melyiket fogadhatjuk el.

Valakitől hallottam: „Könnyebb az asztalt verni, mint megteríteni.” Nekünk mindig az asztalt megterítők között van a helyünk.

Héregi Kálmán
kántor

köszöntője hangzott el többek között. Az általános iskolások igényes műsorral kedveskedtek.

A környező gyülekezeteken kívül még Angliából is érkeztek vendégek, ugyanis a nagytiszteletű úr 5 évet töltött ott.

A záró igehirdetést már az új lelkész végezte, majd meghívta a vendégeket egy szeretetvendégségre. Az ilyen alkalmak jó lehetőséget adnak távollakó ismerősök találkozására, jó elbeszélgetésekre.

A szép ünnepséget és a szíves vendégséget megköszönve indultunk haza Nagyigmándról, ahol egy lelkiekben gazdag délelőtt emlékével gyarapodtunk.

Bertók Lajosné

KARÁCSONY

Hallod, ember? Itt a Karácsony!
Angyal szólal s csillag az égen hirdeti,
hogy a Messiás ma érkezik.

Régen megírták ezt a próféták, hogy
fiat szült egy nemes virág.
Hatalmas volt Ő az emberek között,
a földre jóság és béke költözött.

Ennek öröme karácsonyfát ültettek.
Díszítették fényességgel, angyalhajjal,
szaloncukorral, sok-sok ajándékkal.

Erről szól a Karácsony? És te tudod-e
mi a Karácsony? A szabadban álló fenyőfa?
A családi friss kalács illata,
vagy egy égi Gyermek születése?

A szeretet kicsi lángja az, ami minden karácsonykor
újra és újra fölragyog.. Akkor szíved telve
érzelemtől túlcordul és önzetlenül szorzod és osztod.

Betegségekhöz letérsz, mosolyogva törlöd le
a lázas, fáradt verejtékét.

S ha kérőn emberek kezükkel nyúlnak feléd
Te odaadod szíved minden szeretetét.
Nem kérsz érte cserébe semmit
Mert tudod; veled is így fognak cselekedni.

S ha leülnek tiszta gyermeki lelked mellé melegedni,
megérik akkor mennyire tudsz szeretni.

Mert amikor tiszta szívvel szeretsz
Áldott akkor a te kezed, áldott minden mozdulatod,
Minden tettet, s szavaiddal a másik ember
Kis gyertyáját feléleszted.

Akkor észreveszed, hogy mindenki testvéred,
mindenkit úgy szeretsz, mit nem lehet meg-
tanulni, hisz lelkünk mélyén ott szunnyad
a kis Jézus.

Ennek öröme karácsonyfát ültessetek
Díszítsétek szerénységgel, szívetek minden
szeretetével. S ha majd ágain a gyertyákat
este meggyújtjátok házatokra Isten áldása
szálljon.

Lelketek legyen békés, nyugodt, hisz
vigyáznak rátok az angyalok.

De ha majd elmúlik a Karácsony,
S a csillagszórót sem gyűjtöd már meg
És a gyertya a fenyőfán régen leégett,
Akkor se feledd: lelkedben a szeretet kis
gyertyája pislog és csak arra vár, hogy
újra fellángoljon.

Nagy Ildikó

Akiket megkereszteltünk:

Alföldi Imre
Kun Dominik
Horváth Nikolett
Szabó Gergő
Szíj Csenge

Róka Jánosné
Szabó Rozália
Tóth Péterné
Túri Mária
Vida Józsefné

Pónya Gizella
Szabó Jánosné

Házasságot kötöttek:

Alföldi Imre – Meizner Melinda

Alföldi Teréz
Balázs Lajosné
Bauer Julianna

Akiktől elbúcsúztunk:

Kun Sándor

74

Tóth Ferencné
Talabér Mária

76

60

76

84

94

83

Harcza József

Rosta Gergelyné

Kovács Julianna

Kinczel Mihály

Tóth Jánosné

Varga Mária

Szépvölgyi János

Kóródi Józsefné

Horváth Rozália

Ódor Vincéné

Péntek Anna

68

88

79

95

64

59

66

Az adatok a 2004. aug. 22. – 2004. dec. 12. közötti állapotot tükrözik.

Megjegyzés: A Hálaadó Harangszó c. szerény újságunkért jelképesen kért. 50,-Ft teljes egészében Egyházunk bevételét gyarapítja, az előállításában résztvevő személyek semmiféle anyagi jellegű térítésben nem részesülnek, az előállítási költség nem Gyülekezetünket terheli.

Kiadja az Ácsi Református Egyházközség Presbitériuma. Szerkesztették: Héregi Kálmán és Héregi Péter
Lapunk megjelenését az Agrorum Kft. támogatta.